

THESES,

QUAS

JUBENTIBUS LEGIBUS ACADEMICIS,
STIPENDIARIORUM AD ACADEMIAM
IMPERIALEM ABOËNSEM

EXERCITATIONI INSERVITURAS,

PUBLICÈ PROPONIT

Mag. ERICUS GABRIEL MELARTIN,

S. S. THEOL. PROF. P. O., ACAD. IMP. H. A. RECTOR
ATQUE INSPECTOR STIPENDIARIORUM,

Respondente

ANDREA CHRISTIANO HACKZELI

STIPENDIARIO PUBL. WIBURGENSE.

In Auditorio Philosophico die VI Octobris MDCCCXIX,

horis a. m. consuetis,

ABOË, Typis FRENCKELLIANIS.

5.

Thesis I.

Scite & apposite, pro more suo, Quintilianus: *Nisi fundamenta fideliter jeceris, quidquid superstruxeris, corruet. — Parum proficient Studia Academica, nisi exhaustis funditus, accurate & plene, prævia in Scholis eruditione, litterarum elementis.*

Thes. II.

Primaria institutionis scholasticæ momenta in studio Mathematicos, Auctorumque antiqui orbis, quos Classicos dicere solemus, posita sunt. Neminem facile, quin exemplaria Græca, saltim Latina, nocturna diurnaque versavisset manu, civitate Academica donatum voluere majores nostri. Hac autem ætate, istas quippe ambages pertæsa, & illud, quod idemtidem crepantes audies juvenesque senesque: *Utile, Practicum, Vitæ communi accommodatum*, via, quam fieri possit, maxime compendiaria, anhelante; dum adolescentibus, ad capesendam rempublicam præcipiti cursu festinantibus, apertæ panduntur fores; nil mireris, si rarefcere in dies solidiora in Academiis studia observaveris.

Thes. III.

Quod si Medicus; præcepta Diætæ traditurus, homini corpore sano atque vegeto, interdicto ciborum usu, ingentem medicaminum vim, innumeris pharmacorum generibus decoctam, obtruderet, eo scilicet consilio, quo omnibus ac singulis, quotquot existant, morbis, in antecessum & uno quasi ictu occurreretur; eundem vix mentis, nedum artis, competentem quisquam judicaret. — Qui autem recentiori ævo institutionem juventutis publicam eo detorserunt, ut, neglectis primum studiis classicis, defectus inde subortos constitutis deinceps, atque ex immenso disciplinarum artiumque liberalium campo in exiguum *Studiorum*, quæ *Practica* dicere amant, gyrum coactis Lyceis, Seminariis, aliisque ejusdem farinæ officinis, suppleri, hominesque adeo ad quævis vitæ socialis negotia ac munera administranda in antecessum conformari & ada;

adaptari voluerunt; haud equidem scio, an multo prudentius communi Reipublicæ salutis consuluerint.

Thef. IV.

Quemadmodum inepto & intemperato cibi potusque usu, concoctionem sive digestionem alimentorum retardari & reprimi, functiones vitales perturbari, omnemque tandem corporis organismum dissolvi ac destrui, docet experientia; ita, simili fere ratione, innatas animo humano, sensimque semet exferentes vires ac facultates, ubi multa multorum Auctorum heterogenea scripta, absque modo, delectu, ordine & attentione, intempestive, obiter ac desultorie legeris, debilitari sensim & suffocari animadvertes. Propullulantis nimirum ingenii acumen obtundetur, phantasiæ inardescens igniculi restinguentur, & memoria, immodice onerata, vacillabit ac deficiet; tandemque, post multos & inanes labores, nonnisi incerta remanebunt vocabulorum vestigia atque confusæ rerum imagines, quas inter emergent forte — *rari nantes in gurgite vasto* — clariores interdum mentis conceptus & ideæ,

Thef. V.

Cum omnes, quæ in Academiis proponuntur & tractantur disciplinæ, unum quasi organicum corpus, unumque systema constituent, artissimum nexu junctum & concatenatum; oppido patet, justam & accuratam Studii Academici methodum, nisi perspecta plene ac distincte illa, qua singulæ inter se scientiæ cohæreant, connexionem atque affinitatem, nec mente concipi, nec verbis exponi posse. Hæc autem perspicientia nonnisi assiduo & intentiori Philosophiæ studio paratur; quod igitur a quovis Litterato, jubentibus etiam legibus Academicis, primo merito loco erit colendum,

Thef. VI.

Prima & præliminaris quasi, Studiosi litterarum; Academicam frequentaturi, opera in eo versetur oportet, ut, quem
se,

secum attulerit, diligentia scholastica collectum, fidaque memoria servatum, notitiarum thesaurum acriter perquirat & severæ subiciat censuræ. Ut enim introitus in Academiam demigratio est e domicilio tutelari pupillorum in stationem adulatorum, pro suo jam jure agentium; ita idem transitum efficiat e cœca fide Magistris haberi solita, ad cognitionem & intelligentiam veri, suo cuiusque Marte parandam.

Thef. VII.

Quod alumni litterarum, tantum non omnes, quorum præcordia molliori luto finxit Minerva, in ipso Studii Academici limine, ad castra Scepticorum transire observentur, id eo minus ægre ferendum, quo certius est, scientiam, hoc nomine vere dignam, argumentisque firmatam persuasionem, non nisi antecedente dubitatione, suboriri & constitui posse.

Thef. VIII.

Duplex fere est via, qua ad laudem famamque eruditionis pervenire licet. Altera, notandis diligenter, excerptendis, colligendis, memoriæ infigendis atque per oculos quasi, unde tempestive depromi possint, reponendis alienis cogitatis, effatis, asertis; altera, cum, quæ legendo vel audiendo cognoveris, aut ipse observaveris, tuo deinceps Marte elaborare, intentiore meditatione persequi, causas rerum exquirere atque e detectis fontibus consuetaria ipse derivare ac deducere annitaris. Illa Eruditi formantur, alienis voluminibus onusti; hac, sagaces & acuti indagatores veri.

Thef. IX.

Dum homines, juvenili præsertim ætate, acerrimi plerumque & fervidissimi existunt *Jurium* suorum vindices, *Officia* autem sibi injuncta haud raro ægre ferunt, reformidant, averfantur; rem æqua lance non ponderant, nec secum reputant, summam atque caput jurium humanorum hoc ipsum esse, quod nos homines officii compotes simus, quodque, ut ait Cicero, *nulla pars vitæ officio vacare possit.*
